

PREVOD

KONVENCIJA

o vročitvi sodnih in zunajsodnih listin v civilnih ali gospodarskih zadevah v tujini

(sklenjena 15. novembra 1965)

DRŽAVE PODPISNICE TE KONVENCIJE SO SE

v želji, da bi ustvarile primerne načine za zagotavljanje, da se sodne in zunajsodne listine, ki jih treba vročiti v tujini, pravočasno dostavijo naslovniku,

v želji, da bi izboljšale organizacijo medsebojne sodne pomoči na tem področju s poenostavitvijo in pospešitvijo postopka,

odločile v ta namen skleniti konvencijo in so se dogovorile o teh določbah:

1. člen

Ta konvencija se v civilnih ali gospodarskih zadevah uporablja v vseh primerih, kadar se pošiljajo sodne ali zunajsodne listine za vročitev v tujini.

Ta konvencija se ne uporablja, kadar naslov osebe, ki ji je treba listino vročiti, ni znan.

I. POGLAVJE

SODNE LISTINE

2. člen

Vsaka država pogodbenica imenuje osrednji organ, ki je pristojen za sprejemanje zaprosil za vročitev iz drugih držav pogodbenic in ukrepa v skladu z določbami 3. do 6. člena.

Vsaka država organizira osrednji organ v skladu s svojim notranjim pravom.

3. člen

Pristojni organ ali sodni uradnik po pravu države izvora listin pošlje osrednjemu organu države naslovnice zaprosilo v skladu z vzorcem iz priloge k tej konvenciji, pri čemer ni potrebna overitev ali druga tej enaka formalnost.

Zaprosilu se priloži listina, ki jo je treba vročiti, ali njena kopija. Zaprosilo in listina se pošljeta v dvojniku.

4. člen

Če osrednji organ meni, da zaprosilo ni v skladu z določbami te konvencije, o tem takoj obvesti prosilca in navede svoje ugovore na zaprosilo.

5. člen

Osrednji organ zaprosene države vroči listino ali poskrbi, da je ustrezno vročena:

a) na način, ki je po njenem notranjem pravu predpisan za vročanje listin osebam, ki prebivajo na njenem ozemlju, ali

b) na poseben način, ki ga zahteva prosilec, če ta ni v nasprotju s pravom zaprosene države.

V zvezi s pododstavkom b) prvega odstavka tega člena se lahko listina vedno vroči z dostavo naslovniku, ki jo prostovoljno sprejme.

Če je listino treba vročiti v skladu s prvim odstavkom tega člena, lahko osrednji organ zahteva, da je listina napisana v uradnem jeziku ali enem od uradnih jezikov zaprosene države ali v tak jezik prevedena.

Del zaprosila, ki vsebuje povzetek listine za vročitev po vzorcu iz priloge k tej konvenciji, se vroči skupaj z listino.

6. člen

Osrednji organ zaprosene države ali drug pooblaščen organ izpolni potrdilo po vzorcu iz priloge k tej konvenciji.

V potrdilu je treba navesti, da je bila listina vročena, ter način, kraj in datum vročitve ter osebo, ki ji je bila listina dostavljena. Če listina ni bila vročena, morajo biti v potrdilu navedeni razlogi, ki so preprečili vročitev.

Prosilec lahko zahteva, da potrdilo, ki ga ni izpolnil osrednji ali sodni organ, sopolpiše eden od teh dveh organov.

Potrdilo se vrne neposredno prosilcu.

7. člen

Stalni izrazi iz vzorca v prilogi k tej konvenciji morajo biti vedno napisani v francoščini ali angleščini. Lahko so napisani tudi v uradnem jeziku ali v enem od uradnih jezikov države, iz katere listine izvirajo.

Ustrezna prazna mesta v obrazcu se izpolnijo v jeziku zaprosene države ali v francoščini ali v angleščini.

8. člen

Država pogodbenica lahko sodne listine vroči osebam v tujini neposredno po svojih diplomatskih ali konzularnih predstavnikih, vendar brez vsakršne prisile.

Vsaka država lahko izjavi, da nasprotuje taki vročitvi na svojem ozemlju, razen če se listina vroča državljanu države, iz katere listina izvira.

9. člen

Država pogodbenica lahko za vročitev uporabi tudi konzularne poti za pošiljanje listin organom druge države pogodbenice, ki jih je ta država za to določila.

V izjemnih okoliščinah lahko država pogodbenica v ta namen uporabi diplomatske poti.

10. člen

Če namembna država temu ne nasprotuje, konvencija ne vpliva na:

a) pravico, da se sodne listine pošljejo po pošti neposredno osebi v tujini,

- b) pravico sodnih uradnikov, državnih uradnikov ali drugih pristojnih oseb v državi izvora, da vročijo sodne listine neposredno po sodnih uradnikih, državnih uradnikih ali drugih pristojnih osebah namembne države,
- c) pravico vsake osebe, ki ima interes v sodnem postopku, da vroči sodne listine neposredno po sodnih uradnikih, državnih uradnikih ali drugih pristojnih osebah namembne države.

11. člen

Ta konvencija ne preprečuje dogovora dveh ali več držav pogodbenic, da poleg načinov iz predhodnih členov dovolijo še druge načine vročanja sodnih listin, zlasti z neposrednimi stiki med njihovimi pristojnimi organi.

12. člen

Pri vročitvi sodnih listin, ki prihajajo iz določene države pogodbenice, zaprošena država ne sme dopustiti nobenega plačila ali povračila pristojbin ali stroškov za svoje storitve.

Prosilec plača ali povrne stroške:

- a) storitve sodnega uradnika ali osebe, pristojne po pravu namembne države,
- b) uporabe določenega načina vročitve.

13. člen

Kadar je zaprosilo za vročitev v skladu z določbami te konvencije, lahko zaprošena država vročitev zavrne, če meni, da bi izpolnitev zaprosila pomenila kršitev njene suverenosti ali varnosti.

Zaprosila ne sme zavrniti samo zato, ker trdi, da ima po svojem notranjem pravu izključno sodno pristojnost glede zadeve ali da njeno notranje pravo ne dovoljuje postopka, na katerem temelji zaprosilo.

V primeru zavrnitve osrednji organ o tem takoj obvesti prosilca in navede razloge za zavrnitev.

14. člen

Težave, ki nastanejo v zvezi s pošiljanjem sodnih listin za vročitev, se rešujejo po diplomatski poti.

15. člen

Kadar je treba zaradi vročitve poslati v tujino vabilo ali enakovredno listino v skladu z določbami te konvencije in toženec ne pride na obravnavo, se sodba ne izreče, dokler se ne ugotovi:

- a) ali je bila listina vročena na način, ki je predpisan po pravu zaprošene države za vročanje listin osebam, ki so na njenem ozemlju, oziroma
 - b) ali je bila listina dejansko dostavljena tožencu ali v njegovo prebivališče na drug način, predviden s to konvencijo,
- in da je bila v obeh primerih vročena ali dostavljena dovolj zgodaj, da lahko toženec pripravi svojo obrambo.

Država pogodbenica lahko izjavi, da lahko sodnik ne glede na določbe prvega odstavka tega člena izreče sodbo, tudi če ni prejel potrdila o vročitvi ali dostavi, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) da je bila listina poslana na enega od načinov, predvidenih v tej konvenciji,
- b) da je od datuma odpošiljanja listine preteklo najmanj šest mesecev, če sodnik meni, da je to v določeni zadevi dovolj dolgo obdobje,
- c) da kljub razumnim prizadevanjem za pridobitev potrdila po pristojnih organih zaprosene države ni bilo prejeta nikakršno potrdilo.

Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov lahko sodnik v nujnem primeru odredi začasne ali zaščitne ukrepe.

16. člen

Kadar je treba zaradi vročitve poslati v tujino vabilo ali enakovredno listino v skladu z določbami te konvencije in je bila proti tožencu, ki se ni udeležil obravnave, izrečena sodba, lahko sodnik tožencu dovoli pritožbo kljub poteku roka za pritožbo iz sodbe, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) da toženec ni po svoji krivdi zvedel za listino pravočasno, da bi lahko pripravil obrambo, ali ni pravočasno zvedel za sodbo, da bi se lahko pritožil, in
- b) da je toženec v obrambo predložil zadosten dokaz glede same vsebine zadeve.

Prošnja za dovolitev pritožbe se lahko vloži v razumnem roku po tem, ko je toženec zvedel za sodbo.

Vsaka država pogodbenica lahko izjavi, da take prošnje ne bo obravnavala, če je vložena po preteku roka, ki ga navede v izjavi, vendar pa ta v nobenem primeru ne sme biti krajši od enega leta od datuma sodbe.

Ta člen se ne uporablja za sodbe v zvezi s statusom ali poslovno sposobnostjo oseb.

II. POGlavJE

ZUNAJSDodne LISTINE

17. člen

Zunajsodne listine organov in sodnih uradnikov države pogodbenice se lahko pošiljajo za vročitev v drugi državi pogodbenici na načine in po določbah te konvencije.

III. POGlavJE

SPLOŠNE DOLOČBE

18. člen

Država pogodbenica lahko poleg osrednjega organa imenuje še druge organe in določi obseg njihovih pristojnosti.

Prosilec pa ima v vseh primerih pravico nasloviti zaprosilo neposredno na osrednji organ.

Zvezne države lahko imenujejo več kot en osrednji organ.

19. člen

Kadar notranje pravo države pogodbenice poleg načinov iz prejšnjih členov dovoljuje še druge načine pošiljanja listin iz tujine za vročitev na njihovem ozemlju, ta konvencija na take določbe ne vpliva.

20. člen

Ta konvencija ne preprečuje dogovora med dvema ali več državami pogodbenicami, da ni treba:

- a) pošiljati listin v dvojniku, kot se zahteva v drugem odstavku 3. člena,
- b) izpolniti pogojev glede jezika iz tretjega odstavka 5. člena in iz 7. člena,
- c) izpolniti določb četrtega odstavka 5. člena,
- d) izpolniti določb drugega odstavka 12. člena.

21. člen

Država pogodbenica ob deponiranju svoje listine o ratifikaciji ali pristopu ali kasneje obvesti Ministrstvo za zunanje zadeve Nizozemske o:

- a) imenovanju organov iz 2. in 18. člena,
- b) imenovanju pristojnega organa za izpolnjevanje potrdila iz 6. člena,
- c) imenovanju pristojnega organa za prejemanje listin, poslanih po konzularni poti v skladu z 9. členom.

Po potrebi država pogodbenica obvesti ministrstvo tudi o:

- a) nasprotovanju uporabi načina pošiljanja iz 8. in 10. člena,
- b) izjavah v skladu z drugim odstavkom 15. člena in s tretjim odstavkom 16. člena,
- c) vseh spremembah prej omenjenih imenovanj, nasprotovanj in izjav.

22. člen

Če so pogodbenice te konvencije tudi pogodbenice ene ali obeh konvencij o civilnem postopku, podpisanih v Haagu 17. julija 1905 in 1. marca 1954, ta konvencija v odnosih med njimi nadomesti 1. do 7. člen prejšnjih konvencij.

23. člen

Ta konvencija ne vpliva na uporabo 23. člena Konvencije o civilnem postopku, podpisane v Haagu 17. julija 1905, in 24. člena Konvencije o civilnem postopku, podpisane v Haagu 1. marca 1954.

Ta člena pa se uporabljata le, če se uporabljajo načini komuniciranja, ki so enaki tistim, predvidenim v teh dveh konvencijah.

24. člen

Dodatni sporazumi med pogodbenicami konvencij iz let 1905 in 1954 se štejejo za enakovredne tej konvenciji, razen če se pogodbenice niso drugače dogovorile.

25. člen

Ta konvencija ne sme odstopati od konvencij, ki vsebujejo določbe o zadevah, ki jih ureja ta konvencija in katerih pogodbenice so ali bodo postale države pogodbenice, kar pa ne vpliva na uporabo določb 22. in 24. člena.

26. člen

Ta konvencija je na voljo za podpis državam, ki so se udeležile desetega zasedanja Haaške konference o mednarodnem zasebnem pravu.

To konvencijo je treba ratificirati, listine o ratifikaciji pa se deponirajo pri Ministrstvu za zunanje zadeve Nizozemske.

27. člen

Ta konvencija začne veljati šestdeseti dan po deponiranju tretje listine o ratifikaciji iz drugega odstavka 26. člena.

Konvencija začne veljati za vsako državo podpisnico, ki jo ratificira kasneje, šestdeset dni po deponiranju njene listine o ratifikaciji.

28. člen

Država, ki se ni udeležila desetega zasedanja Haaške konference o mednarodnem zasebnem pravu, lahko k tej konvenciji pristopi po začetku njene veljavnosti v skladu s prvim odstavkom 27. člena. Listina o pristopu se deponira pri Ministrstvu za zunanje zadeve Nizozemske.

Konvencija začne veljati za tako državo, če nobena od držav, ki so konvencijo ratificirale pred tem deponiranjem, v šestih mesecih od obvestila Ministrstva za zunanje zadeve Nizozemske o takem pristopu ministrstvu ne sporoči ugovora.

Če ni nobenega ugovora, začne konvencija veljati za državo, ki h konvenciji pristopi, prvi dan meseca po poteku zadnjega roka iz prejšnjega odstavka.

29. člen

Vsaka država lahko ob podpisu, ratifikaciji ali pristopu izjavi, da se uporaba te konvencije razširi tudi na vsa ozemlja, za katerih mednarodne odnose je odgovorna, ali na eno ali več takih ozemelj. Izjava začne veljati na datum začetka veljavnosti konvencije za to državo.

Ministrstvo za zunanje zadeve Nizozemske se obvesti o taki razširitvi uporabe tudi kadar koli po začetku veljavnosti te konvencije.

Konvencija začne veljati za ozemlja, omenjena v izjavi o razširitvi uporabe, šestdeseti dan po obvestilu iz prejšnjega odstavka.

30. člen

Konvencija velja pet let, šteto od datuma začetka veljavnosti iz prvega odstavka 27. člena, in sicer tudi za države, ki so jo kasneje ratificirale ali k njej pristopile.

Če ni odpovedana, se konvencija molče podaljša vsakih pet let.

Vsaka odpoved se sporoči Ministrstvu za zunanje zadeve Nizozemske vsaj šest mesecev pred koncem petletnega obdobja.

Odpoved se lahko omeji na določena ozemlja, za katera se konvencija uporablja.

Odpoved velja samo za državo, ki pošlje obvestilo o odpovedi. Za druge države članice pogodbenice konvencija ostane v veljavi.

31. člen

Ministrstvo za zunanje zadeve Nizozemske obvesti države iz 26. člena in države, ki so k njej pristopile v skladu z 28. členom o:

- a) podpisih in ratifikacijah iz 26. člena;
- b) datumu začetka veljavnosti te konvencije v skladu s prvim odstavkom 27. člena;
- c) pristopih iz 28. člena in datumih njihovega začetka veljavnosti;
- d) razširitvah uporabe iz 29. člena in datumih njihovega začetka veljavnosti;
- e) imenovanjih, nasprotovanjih in izjavah iz 21. člena;
- f) odpovedih iz tretjega odstavka 30. člena.

V potrditev tega so spodaj podpisani, ki so bili za to pravilno pooblaščen, podpisali to konvencijo.

Sestavljeno v Haagu 15. novembra 1965 v enem izvorniku, katerega besedilo v angleščini in francoščini sta enako verodostojni, ki se deponira v arhivu Vlade Nizozemske in katerega overjena kopija se po diplomatski poti pošlje vsaki državi, ki se je udeležila desetega zasedanja Haaške konference o mednarodnem zasebnem pravu.
